

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2018. december 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntette miatt **vádlott neve** ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2018. június 4. napján kihirdetett B.389/2017/19. számú **ítéletét helybenhagyja.**

A bíróság a vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék a B.389/2017/19. szám alatti ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki az 1978.évi IV.tv. 166.§ /1/ és /2/ bekezdés c/ és d/ pontja szerint minősülő emberölés bűntettében. Ezért életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani és az elítélt feltételes szabadságra bocsátásának lehetősége legkorábban 30 év elteltével vizsgálható. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést eltérő minősítés és a büntetés enyhítése érdekében, melyet a védő írásban is indokolt öt pont köré csoportosítva a védelemnek az elsőfokú bíróság ítéletével szemben megfogalmazott kifogásait.

Így elsőként a tényállást támadta hivatkozva arra, hogy az a Be. 592.§ /2/ bekezdés c/ és d/ pontja szerint részben megalapozatlan, mivel ellentétes a rendelkezésre álló iratok tartalmával, valamint a bíróság tényről tényre vont helytelen következtetéseit tartalmazza. Ez a megalapozatlanság azonban álláspontja szerint a Be.593.§ /1/ bekezdés a/ pontja alapján kiküszöbölhető a másodfokú eljárásban. E körben kifogásolta a védő azt is, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének nem megfelelően tett eleget, indoklása ellentmondásos és hiányos is egyben.

Az ítélet 2.oldalán az utolsó előtti mondatban az került rögzítésre, hogy a vádlott már akkor elhatározta a sértett megölését, amikor behajtott a dűlőútra. Ezen ténymegállapítást azonban semmilyen bizonyíték nem támasztja alá, a vádlott ilyen tartalmú vallomást az eljárás során nem tett és egyéb olyan bizonyíték sem merült fel, mely a vádlott erre nézve tett előadását cáfolná. Ezzel kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy ez a tényállási megállapítás először a vádiratban jelent meg, melyet a törvényszék minden kritika nélkül elfogadott és a tényállás részévé tett. Utalt emellett arra is, hogy az ítélet szóbeli indokolásában elhangzott az elsőfokú bíróság részéről, miszerint a cselekmény hátterében szexuális indíték is állhatott. Ez, az álláspontja szerint minden alapot nélkülöző, sőt orvos szakértői véleményekkel cáfolt feltételezés ugyan az írásba foglalt ítéletben már nem jelenik meg, azonban nyilvánvalóan befolyásolta a törvényszéket, amikor a vádlottal szemben életfogytig tartó szabadságvesztést szabott ki. Támadta a védő a tényállás azon megállapítását is, hogy a sértett a vádlott általi brutális bántalmazás következtében szenvedte el valamennyi sérülését. Mindezt a védelem álláspontja szerint a szakértők nem támasztották alá, erre tekintettel az ítélet indokolása e körben ellentétes az egyébként elfogadott szakértői véleménnyel. A

szakértő egyetlen közvetlen erőbehatást, ütést tudott behatárolni, az összes többi sérülés az elütés, esés, talajon történő csúszás következménye. Ezzel kapcsolatosan utalt a védő arra, hogy a sérülések keletkeztek a sértetten akkor is, amikor a vádlott a csomagtartóba tette, majd onnan kivette és a füves talajra helyezte.

Mindezekre tekintettel azt kérte a másodfokú bíróságtól, hogy az ölési szándék kialakulását későbbi időpontra tegye és pontosan, az orvos szakértői vélemény megállapításainak megfelelően állapítsa meg, hogy hány sérülést okozott a vádlott szándékosan az ölési cselekmény során.

Iratellenesnek ítélte a védő azt az ítéleti megállapítást is, hogy hosszan tartó fojtogatás eredményeként állt be a fulladás. Hivatkozott ekörben a B.389/2017/19. szám alatti jegyzőkönyvben található szakértői meghallgatás során elhangzott azon lehetséges elkövetési módra, hogy csupán egyetlen nagyobb erejű, ám a sértett halálát nem eredményező fojtás történt, melynek hatására a sértett eszméletlenné vált, ez alatt hosszú percek telhettek el, míg a vádlott észrevette a zsinet és azt a sértett nyakára téve megfojtotta. Megjegyezte ezen túlmenően a védő azt is, hogy a szakértők a meghallgatásuk alkalmával annak a lehetőségét sem zárták ki, hogy a halál a tényállásban megállapított időpontnál korábban, fél négykor következett be.

A fellebbezés második pontjában a védő a cselekmény minősítésével kapcsolatos kifogásait fogalmazta meg. Amellett érvelt, hogy sem a különös kegyetlenségre, sem az aljas indokra, mint minősítő körülményre a rendelkezésre álló adatokból nem vonható következtetés. Az aljas indok megállapításához a jogirodalom szerint szükség lett volna annak bizonyítása, hogy a vádlott az általa elkövetett más bűncselekmény leplezése érdekében vitte véghez tettét. A vádlott nem követett el bűncselekményt a sértett elütésével, ezért cselekményének motivációja jogilag nem jelenheti az aljas indok meglétét.

Utalt arra is, hogy a védelem számára az elsőfokú bíróságnak a különös kegyetlenséggel elkövetés, mint minősítő körülményhez fűzött indokolása sem volt meggyőző.

Mindezekre tekintettel indítványa az emberölés alapesetének megállapítására irányult.

Harmadsorban a védő több kifogást sorakoztatott fel a törvényszék által a büntetés kiszabása során értékelt körülményekkel szemben. A törvényszék álláspontjával ellentétben hivatkozott arra, hogy a 15 éves időmúlás önmagában is jelentős enyhítő körülmény. A törvényszék ezen túlmenően az ítélet 15. oldalán olyan körülményeket értékelt gyakorlatilag súlyosító körülményként, amelyeknek egy jogszerű ítéletben nem lehet helye. Álláspontja szerint a kiszabott büntetés eltúlzott mértékű, nem szigorú, hanem kegyetlen. Hivatkozott ezzel kapcsolatosan arra is, hogy - ennyiben egyetértve a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakkal, - a vádlott társadalomra veszélyességére vonatkozó állításokat, - mivel azokat a tényállás sem tartalmazza - mellőzni szükséges az ítélet 14. oldal utolsó bekezdéséből. Hivatkozott a védő arra, hogy nem a vádlott társadalomra veszélyességére utaló körülmény, hogy a cselekményt követően elment a gyermekérét az óvodába. A társadalomra veszélyesség hiányát mutatja az a körülmény is, hogy családja azóta is kitart mellette. Nem értékelhető a vádlott terhére az sem, hogy tanúként nem tett önmagára nézve terhelő vallomást. Elfogadhatatlan a védelem számára az elsőfokú bíróságnak az időmúlás értékelésével kapcsolatosan kifejtett érvelése is. Utalt a védő emellett arra is, hogy a kétszeres értékelés tilalmába ütközik az is, hogy az aljas indok, mint minősítő körülmény mellett a bíróság súlyosító körülményként értékelte a közúti baleset okozását.

Mindezekre tekintettel a védő a büntetés enyhítését, határozott tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabását kérte.

A bűnügyi költség kapcsán a védő a nyomozhatóság szakszerűtlen, felületes eljárására hivatkozva azt indítványozta, hogy a nagyszámú DNS vizsgálat költségének megfizetésére a bíróság ne a vádlottat kötelezze.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a törvényesen lefolytatott bizonyítási eljárás során ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Ennek alapján teljeskörű, az iratokkal egyező, téves ténybeli következtetésektől mentes tényállást állapított meg, melyet annyiban szükséges korrigálni csupán a 2. oldal utolsó sorában, hogy abból mellőzendő a „bizonyíthatóan” szó, hiszen ez a bizonyítékértékelés körébe tartozik, mint ahogy az a mondat is, hogy „a zsinegelés következtében állt be a halálhoz vezető konkrét folyamat”. Szintén a bizonyítékértékelésre tartozik annak elemzése is, hogy a sértett fején észlelt egyes sérülések miként keletkezettek, ütéstől vagy ütődéstől.

Hivatkozott emellett a fellebbviteli főügyészség arra is, hogy a törvényszék néhány megállapítást az orvos szakértői véleményből szakszerűtlenül emelt át. Az elhúzódó agóniáról szóló mondat akként helyes, hogy „az arc, az alsó és felső szemhéjak duzzadtsága, a pontszerű bevérvések a tüdőben, a kötőhártya bevérvése az elhúzódó fulladás, agónia során jöttek létre” / 3. oldal második bekezdés/.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság példaszerűen tett eleget indokolási kötelezettségének a bizonyítékok elemzése során. A bizonyítási eszközöket lényegre törően ismertette, azokat egyenként és összességükben is értékelte, hiánytalanul, meggyőzően bemutatva mérlegelő tevékenységét.

A megalapozott tényállásból okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére, a bűncselekmény minősítése is törvényes. Az aljas indok a tényállásban írtakból magától értetődően következik. A sértett halálát okozó bántalmazás, az ennek során elszenvedett elhúzódó fulladás, agónia pedig nyilvánvalóan különös kegyetlen elkövetési mód megállapítását teszi szükségessé. A jogi indokolásban- bár a sorok közül kiolvasható- azonban ezzel együtt is rögzítendő, hogy a vádlott az ölési cselekményt egyenes szándékkal követte el.

Hivatkozott a fellebbviteli főügyészség továbbá arra is, hogy a törvényszék szakszerűen járt el, amikor az időbeli hatályt vizsgálva, az elkövetéskor hatályos 1978.évi IV.tv-t alkalmazta tekintettel arra, hogy az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos törvény összevetéséből megállapíthatóan az új Btk. nem biztosít kedvezőbb elbírálást.

A kiszabott büntetéssel kapcsolatosan annak az álláspontjának adott hangot, hogy helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor a törvény szigorát alkalmazta. Nem változtat ezen az a körülmény sem, hogy az indokolás bűnösségi körülményeket elemző része korrekcióra szorul. Így az ítélet 14. oldal utolsó bekezdéséből mellőzendő az integetésre és mosolygásra vonatkozó mondat, mivel ilyen megállapítást a tényállás nem tartalmaz. Az elsőfokú bíróság által értékeltnél nagyobb nyomatékot szükséges tulajdonítani a vádlott részbeni beismerő vallomásának, hiszen a bűnösség beismerése mellett több részletet illetően is feltáró jellegű. Kifogásolta a fellebbviteli főügyészség az időmúláshoz fűzött indokait is a törvényszéknek. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság érvelésével szemben azok a cselekedetek, amelyekkel a rendkívül súlyos büntetőjogi felelősségre vonás elől próbált kitérni a vádlott, nem róhatók a terhére. A helyes értékelés álláspontja szerint az, hogy a jelentős időmúlás enyhítő körülmény, azonban nem nagy nyomatékú, mivel el nem évülő bűncselekményről van szó. A fellebbviteli főügyészség a súlyosító körülmények köréből

mellőzendőnek ítélte a hatóság félrevezetésére valamint az ölési módszerre utalást, mivel ez utóbbi a cselekmény minősítésében már értékelést nyert.

Hivatkozott végül a fellebbviteli főügyészség arra, hogy a kiszabott büntetést a vádlott személyében rejlő, az elsőfokú bíróság által helyesen elemzett társadalomra veszélyesség, az a tény, hogy az emberölés két körülmény folytán is súlyosabban minősül, a cselekmény kiemelkedően nagy tárgyi súlya- a fiatal élet értelmetlen kioltása, az ezzel párosuló értelmetlen brutalitás- és a generális prevenció kiemelt jelentősége aggálytalanul alátámasztja.

Tekintettel arra, hogy a járulékos kérdésekben hozott döntések is törvényesek, a fellebbviteli főügyészség indítványa az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő a fellebbezést az írásbelivel egyezően fenntartotta részletezve annak főbb sarokpontjait. Így a különös kegyetlenség, mint az emberölés minősítő körülménye kapcsán hivatkozott arra, hogy a 2003-ban készült orvos szakértői vélemény abból indult ki, hogy a sértetten keletkezett 43 db külsérelmi nyom a bántalmazás eredményeként jött létre, majd amikor a vádlottat 2017-ben gyanúsítottként hallgatták ki, derült fény arra a tényre, hogy a sértettet a vádlott a megfojtását megelőzően elütötte, elsodorta. Ezen körülmény ismeretében került kiegészítésre az orvos szakértői vélemény arra nézve, hogy mely sérülések keletkezhetnek esetlegesen a közlekedési baleset során, így kiegészítő szakvéleményben a 4, 5, 11, 12, 13, 16, 22-25, 27, 28, 30, 34, 38-41, 43 számú sérülés. Ez alapján helytelen az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a sértetten keletkezett 43 db sérülés embertelen bántalmazás következménye.

Nem megfelelően értékelte a védő szerint az elsőfokú bíróság az orvos szakértők tárgyaláson tett megállapításait sem, a szakértők végig egy közvetlen erőbehatásról, a bal szemet ért ütésről beszéltek, míg a vonzósolásos jellegű sérülésekkel kapcsolatosan úgy nyilatkoztak, hogy azok keletkezhetnek egyetlen vonzósolástól is. Mindez ellentmond annak, hogy a törvényszék ítéletében azt állapította meg, miszerint a vádlott a sértettet hosszasan vonzósolta. Utalt a védő arra is, hogy a szakértők nem zárták ki annak a lehetőségét sem, hogy egyetlen leszorítás, megragadás következtében keletkeztek a sértett nyaki sérülései. Minderre tekintettel legfeljebb azt lehet megállapítani ítéleti bizonyossággal, hogy a nyaknak egy közepes erejű leszorítása történt, majd ezt követően egy eszközös fojtásra került sor, amely utóbbi a sértett halálát okozta. A védő hivatkozott arra is, hogy az orvos szakértők nem zárták ki, hogy a sértett halála 16-17 óránál előbb, 15 óra 30 perckor is bekövetkezhetett.

Mindezekből következően nem állapítható meg a vádlott részéről olyan többletmagatartás - emberi mivoltból kivetkőzött gátlástalan elkövetés, a bántalmazás következtében kialakult sérülések nagy száma, olyan elkövetési mód,- amely mellett a különös kegyetlenséggel elkövetésre lehetne következtetést vonni.

Az írásbeli fellebbezéssel azonosan kitért a védő az ítélet szóbeli és írásbeli eltérésére a cselekmény motívumát illetően hangsúlyozva, hogy a nyomozás majd az elsőfokú eljárás végére is egyértelművé vált a szakértői vélemények alapján, hogy a szexuális motiváció kizárható, maga a törvényszék is azt állapította meg a tényállásban, hogy a cselekmény kiváltó oka a közúti baleset okozása volt a vádlott részéről.

Nem ismételve meg az írásbeli fellebbezésben foglaltakat, jelezte a védő azt is, hogy sok tekintetben egyetért a védelem a fellebbviteli főügyészségnek a büntetékiszabási tényezőkkel kapcsolatos álláspontjával. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását a vádlott személyében mutatkozó nagyfokú társadalomra veszélyességgel és a generál prevenció

célokkal indokolta. Álláspontja szerint a büntetéskiszabási körülmények korrekcióját is figyelembe véve a vádlott személyében nem érhető tetten olyan súlyos társadalomra veszélyesség, amely mellett csak életfogytig tartó szabadságvesztés jöhetne szóba. A határozott tartamú szabadságvesztés mellett szól, hogy a vádlott feltáró jellegű beismerő vallomást tett, egy nagykorú, de még iskolai tanulmányokat folytató gyermek eltartásáról gondoskodik, büntetlen előéletű, a cselekmény elkövetésekor mindössze 23 éves volt, a cselekmény elkövetése óta is példás családi életet élt. További nyomatékos súlyosító körülmény a jelentős időmúlás.

Kétségtelen, hogy az emberölés a legsúlyosabb bűncselekmény, ezért a védelem sem vitatja, hogy a büntetés kiszabásakor előtérbe kell, hogy kerüljenek a generál prevenciós célok. A védő több eseti döntésre is hivatkozva ezzel együtt is enyhébb büntetéskiszabási gyakorlatra mutatott rá.

A védő foglalkozott a Btk. időbeli hatályával is, hivatkozva arra, hogy amennyiben az ítélet tábla határozott tartamú szabadságvesztést lát kiszabhatónak a vádlottal szemben, úgy az elkövetéskor hatályos Btk., míg életfogytig tartó szabadságvesztés esetén a jelenleg hatályos Btk. nyújt kedvezőbb elbírálást.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezéssel kapcsolatosan idézte a Be. azon rendelkezését, miszerint a vádlott nem kötelezhető annak a költségnek a megfizetésére, amely nem az ő mulasztása folytán merült fel. Utalt arra, hogy a vádlottat 2003-ban tanúként kihallgatta a rendőrség ez alkalommal DNS minta vételére nem került sor, nem vizsgálta a nyomozóhatóság, hogy személye köthető-e a tanú 5 tanú által leírt gépkocsihoz. Emiatt vált szükségessé a későbbiekben a másoktól beszerzett DNS minták jelentős költséggel járó vizsgálata. Ezért indítványozta, hogy az ezáltal felmerült bűnügyi költségről a másodfokú bíróság állapítsa meg, hogy azt az állam viseli.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változtatás nélkül fenntartotta és lényegesebb elemeit tekintve ismertette. Az időbeli hatállyal kapcsolatosan rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság adós maradt ennek indokolásával. Hivatkozott arra, hogy az elkövetéskor hatályos 1978.évi IV.tv. az emberölés minősített esetét 10-15 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendelte büntetni, a jelenleg hatályos Btk. szerint ugyanez a bűncselekmény 10-20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett. Hivatkozva a 2015. évi 269. eseti döntésre is amellett foglalt állást, hogy az időbeli hatály kérdésében való döntéskor meghatározóan a két törvényben szabályozott büntetési tételekből kell kiindulni. A jelenleg hatályos Btk. megalkotásakor a törvényhozó célja szigorúbb szabályozásra irányult. Ezt tükrözi az is, hogy az emberölés esetében a büntetési tételkeret felső határa 20 évre emelkedett.

Fenntartotta a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltak szerint a tényállás és a bűnösségi körülmények korrekciójára tett indítványát. Az indítványnak megfelelően rámutatott azokra a körülményekre, amelyek mellett a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az emberölés két minősítő körülménye, a különös kegyetlenség és az aljas indok megállapítható. Hivatkozott arra, hogy az életfogytig tartó szabadságvesztés helyett a védelem indítványának megfelelően határozott tartamú büntetés nem jöhet szóba a nagyszámú és nagy nyomatékú súlyosító körülmények mellett.

A védő viszonzválaszában hivatkozott továbbá arra, hogy az elkövető tudatának át kell fognia tettének különös kegyetlen voltát, ez jelen esetben nem állapítható meg. A 15 percig tartó események nem a különös kegyetlenségre, hanem a vádlott tapasztalatlanságára utalnak.

A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy csatlakozik védőjéhez, elismeri az emberölés alapesetét és sajnálja, hogy ott és ekkor ezt a rossz döntést hozta.

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletábra a Be. 590 § /1/ és /2/ bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet és az azt megelőző eljárást felülbíráta. Ennek keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét, és az eljárási szabályok betartását tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

A 2017.évi XC. tv. 870.§-ára is figyelemmel, - mely kimondja, hogy az e törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az azt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másképp szabályozza- megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során nem vétett olyan hibát, mulasztást, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezhetne volna. Az eljárás résztvevői részére biztosította az elsőfokú bíróság, hogy élhessenek védekezési jogukkal, indítványokat, észrevételeket tehettek. A bíróság lehetővé tette számukra **szakértő1**, szakértő 5 és szakértő 7 szakértők tárgyaláson való meghallgatásával, hogy a szakértőkhöz kérdést intézhessenek. Perjogilag megfelelően kezelte azt a helyzetet is, amely abból adódott, hogy a **vádlott** kihallgatását végző **A.A.** rendőr alezredes idézés nélkül megjelent a tárgyaláson kérve tanúkénti kihallgatását.

A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan a nyomozati munka a különleges perjogi helyzetből adódóan két szakaszban folyt. A nyomozóhatóság a nyomozást tanú 4nek, a sértett nevelőapjának bejelentését követően 2003.szeptember 22.napján rendelte el személyi szabadság megsértésének büntette miatt ismeretlen tettes ellen, majd a sértett holttestének másnapi megtalálását követően a nyomozóhatóság ugyancsak ismeretlen tettes ellen különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés miatt folytatta az eljárást, melyet amiatt, mert a nyomozás során olyan személyi és tárgyi bizonyítékokat felkutatni nem lehetett, amelyek alapján az elkövető kiléte megállapítást nyerhetett volna, a nyomozóhatóság 2005.február 7 napján felfüggesztett.

A felfüggesztett nyomozás folytatását a nyomozóhatóság 2017. január 9. napján rendelte el, miután a Nemzeti Szakértői és Kutatóközpont 2017. január 6-án értesítette a nyomozóhatóságot arról, hogy a helyszíni és halott szemle során a sértett által viselt rövidnadrágon, valamint az elkövetés eszközén, a kötöző zsinóron rögzített idegen férfi DNS profil vonatkozásában a DNS nyilvántartás találatot jelzett.

Megállapítást nyert, hogy az idegen férfi DNS profil azonos **vádlott** DNS profiljával, aki az elfogását követően beismerő vallomást tett.

A nyomozóhatóság már az első nyomozati szakban rendkívül alapos, részletes feltáró munkát végzett, a sértett eltűnését követően helyszíni szemlét tartottak, mindemellett fényképfelvételeken is rögzítésre kerültek az esettel összefüggésbe hozható feltalált nyomok. A cselekmény másnapján ugyancsak helyszíni szemle megtartására került sor a holttest feltalálási helyén. A helyszíni szemle alkalmával a nyomozóhatóság a fojtáshoz használt zsinóról, a sértett ruházatáról, ékszereiről DNS mintát rögzített. A sértett ruházatáról, papucsáról szagnyom biztosítása is megtörtént. Vizsgálta a nyomozóhatóság azt is, hogy a Győr, Állatkerti u.1. szám alatt feltalált gépkocsi összefüggésbe hozható-e a sértett megölésével. **sértett** holttestét igazságügyi orvos szakértői boncolás során vizsgálták, majd a nyomozóhatóság a boncolást végző orvos szakértőket a boncolási jegyzőkönyv kiegészítésére hívta fel. tanú 5 tanú közreműködésével az esetkor általa látott személyről grafikai

rajz készült. Igazságügyi pszichológus vizsgálta a sértett eltűnésének körülményeit észlelő gyermekkorú tanú 5 tanút, aki a kislánynál konfabulációs tendenciát nem tárt fel.

A nyomozás folytatásának elrendelését követően igazságügyi genetikai szakértői vizsgálatra került sor, melynek keretében a sértett nyolc különböző testrészéről rögzített preparátumot és **vádlott neve** nyilvántartási mintájának összehasonlító elemzését végezte el a szakértő. Ennek eredményeként megállapítható volt, hogy a kapott eredmények „rendkívüli mértékben” alátámasztották azt a feltételezést, hogy a törletminták, köröm preparátumok szennyeződése **vádlott-tól** származik.

A **vádlott** gyanúsítottként tett vallomása alapján a nyomozóhatóság elrendelte igazságügyi orvos szakértői vélemény beszerzését a sértett sérüléseinek véleményezésére. Az orvos szakértők az első nyomozati szakban beszerzett igazságügyi orvos szakértői boncolás jegyzőkönyvében rögzítetteknek megfelelően vizsgálták az összesen 43 külsérelmi nyomot és egyesével tettek megállapításokat a sérülések lehetséges keletkezési módjára, mikéntjére.

Ezen bizonyítékokon kívül további személyi, tárgyi és okirati bizonyítékok is beszerzésre kerültek.

A vádlottat 2017. január 11. napján hallgatta ki a nyomozóhatóság gyanúsítottként. Ekkor elismerte, hogy ő ölte meg a **sértettet**. Előadta, hogy milyen útvonalon közelítette meg **B.települést**. Vezetés közben volt egy hívása, vagy a telefonját nyomkodta, egyszer csak felnézett, a kerékpáros éppen abban a pillanatban nézett hátra a bal válla felé, majd ezzel egyidejűleg hallott egy csattanást. Ő ekkor kb. 60-70 km/h sebességgel vezetett, azonnal fékezett, de látta, hogy a lány leesik a kerékpárról és a teste az aszfalton gurul. Leállt a kocsival, odament a sértetthez, próbálta a pulzusát kitapintani, de nem érzett semmit, úgy látta, hogy meghalt. Ekkor azt gondolta, hogy a testet beteszi a csomagtartóba. Nem gondolta végig, hogy a sértettet hova viszi, csak elindult végül is **C.település** irányába. Útközben rosszul érezte magát és a csomagtartó felől furcsa zajokat hallott, ezért lekanyarodott egy földes útra, majd megállt. Kinyitotta a csomagtartót és észlelte, hogy a sértett mozog, talán még hányt is. Ezt követően kivette a sértettet a csomagtartóból, majd hátára fektette a földes út szélén. Kb. fél óráig állt a sértett mellett és nézte. Nem tudta megmondani, hogy mikor jött el a pillanat, amikor felvett a földről egy műanyag zsineget, majd a sértett nyaka köré tekerte és megfojtotta. Még ugyanezen a napon a nyomozóhatóság helyszíni kihallgatást, helyszínbekérítést hajtott végre a vádlott aktív együttműködése mellett, pontosítva az útvonalat, az annak bejárásához szükséges időket. Ekkor a vádlott több, erre vonatkozó kérdésre adott válaszában is határozottan tagadta, a sértettet a gépkocsiból kivételt követően a talált zsineggel történő megfojtásáig bármi módon bántalmazta vagy sérülést okozott volna számára. A vádlott ekkor nyilatkozott arra nézve is, hogy a sértettet azért fojtotta meg, mert úgy gondolta, hogy az az elütés közben ránézett és felismerte, megijedt, hogy a későbbiekben be tudja azonosítani. Ezt követően a vádlottat 2017. január 30-án hallgatták gyanúsítottként, a folytatólagos kihallgatás alkalmával és 2017. január 13-án a nyomozási bíró előtt is úgy nyilatkozott, hogy a január 11-én jegyzőkönyvbe foglalt vallomását fenntartja, azon változtatni nem kíván. Következő folytatólagos gyanúsított ki hallgatására 2017. október 6. napján került sor, ekkor már- meghatalmazott védője jelenlétében- a vádlott nem kívánt vallomást tenni.

A tárgyalási szakban a vádlott az emberölést elismerte, továbbra is tagadta azonban azt, hogy arra aljas indokból, illetve különös kegyetlenséggel került volna sor. Hivatkozott arra, hogy első gyanúsított ki hallgatása alkalmával sérülte a védekezéshez való joga amiatt, mert ezen kihallgatása alkalmával nem volt alkalma a kihallgatás előtt védőjével beszélni, védője a kihallgatásra akkor érkezett, amikor vallomását már megtette. A kihallgatás alkalmával védői tanács hiányában nem teljesen úgy mondta el az eseményeket, ahogy azok történtek. Azt hitte, hogy

számára kedvezőbb, ha azt állítja, hogy a baleset miatt ölte meg a sértettet. A helyszíni kihallgatás alkalmával jobb híján tartotta magát ezen vallomásához. Nem vitatta, hogy az első kihallgatási jegyzőkönyv első oldalán rögzítésre került nyilatkozata megfelel a történeteknek, nem tartotta azonban egyértelműen azon korábbi állítását, hogy ő ütötte el vagy sodorta el a sértettet. Hivatkozása szerint a baleset bekövetkezhetett úgy is, hogy a sértett rántotta a gépkocsi elé a kormányt. A gépkocsi sebességére vonatkozó korábbi állítását is módosította, amikor úgy nyilatkozott, hogy nem haladt olyan gyorsan, mint azt a nyomozás során mondta. Biztosan állította, hogy a sértett a sérüléseit a baleset következtében a murvás talajon való csúszás következtében vagy a gépkocsi csomagtartójában való rázkódás során szerezte. Határozottan tagadta, hogy a sértettet bántotta, vonszolta, megütötte, vagy kézzel fojtogatta volna. Tettét pillanatnyi rossz döntéssel magyarázta.

A folytatólagos tárgyaláson megjelent **A.A.** rendőr alezredes, aki a vádlott első gyanúsított ki hallgatását folytatta le és kérte az ügyben tanúkénti meghallgatását, majd ezt követően előadta, hogy a sajtóból értesült arról, hogy a vádlott a bíróság előtt olyan tartalmú nyilatkozatot tett, miszerint az első gyanúsított ki hallgatása alkalmával kirendelt védője nem volt jelen. A tanú határozott volt tekintetben, hogy a védő kezdettől fogva jelen volt a kihallgatáskor, sőt annak megkezdése előtt négy szemközt is konzultált a terhelttel. Előadta, hogy a rendőrkapitányság portáján a portaszolgálat manuálisan vezetett füzetben jegyzi fel az épületbe be- és kilépőket időpont szerint. A kihallgatás napjára vonatkozó füzetlapot fénymásolatban be is csatolta a tanú, amelyből elmondásának megfelelően megállapítható, hogy **D.D.** kirendelt védő 2017. január 11-én 8 órakor lépett be az épületbe, a kihallgatás pedig 2017. január 11-én 8 óra 10 perckor kezdődött / nyom. iratok 974.old./ és 10 óra 50 perckor végződött. **A.A.** tanú vallomása tekintettel a vádlott még ezen a tárgyaláson visszavonta a védő jelenlétével kapcsolatos előző tárgyalási nyilatkozatát.

Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson meghallgatta az orvos szakértőket, akik fenntartották szakvéleményüket, kérdésekre válaszoltak.

A fentiekből következően az eljárás során a vádlott vallomása és a hemogenetikai szakértői vélemény megállapításai folytán egyértelműen megállapítható volt, hogy **sértett a vádlott** ölte meg. A vádlott nyilatkozatai két irányból bírtak relevanciával. Egyrészt, hogy elfogadható-e az a végig következetes állítása, hogy a zsineggel történt megfojtáson kívül „nem nyúlt” a sértetthez, semmi fajta bántalmazás, vonszolás nem történt, a másik fontos, lényeges kérdésként kellett a bíróságnak vizsgálnia a cselekmény motívumát, vagyis, hogy megállapítható-e az ölési cselekmény kétszeres minősülése.

A vádlott a fentiek szerint az első két kihallgatása alkalmával tettére azt a magyarázatot adta, hogy a közúti jellegű esetleges bűncselekmény elkerülése végett fojtotta meg a sértettet. Ezt az előadását a vádlott ugyan a későbbiek során visszavonta, nem adott azonban magyarázatot arra, hogy amennyiben nem a balesetből adódó, számára hátrányos következményektől tartott, akkor milyen más okból került sort ennek a durva, brutális bűncselekménynek az elkövetésére. Az elsőfokú bíróság ezeket az előadásokat,- figyelemmel a **A.A.** vallomásából következő, tettenérhető vádlotti szavahihetetlenségre is- Be-szerűen mérlegelte. Ezért a másodfokú eljárásban a törvényszék által megállapított tényállástól eltérő tényállás csak a felülmérlegelés tilalmának megsértésével lenne megállapítható. A kialakult joggyakorlat szerint aljas indokból elkövetett emberölés megállapításának van helye, ha az elkövető az ölési cselekményt a felelősségre vonás elkerülése végett valósítja meg függetlenül attól, hogy egy esetleges büntető eljárás során nem is kerülne sor felelősségre vonására, vagy az az általa véltnél kedvezőbb eredménnyel zárulna. Ebből következően nincs jelentősége a védelem hivatkozásával szemben annak, hogy a bekövetkezett baleset

esetlegesen csak szabálysértési eljárást vont volna maga után, hiszen a vádlott adott magatartása mindegyik esetben erkölcsileg mélyen elítélendő.

A különös kegyetlenség, mint minősítő körülmény kapcsán az elsőfokú bíróság végigelemezte a vádlotti előadást helytállóan állapítva meg, hogy a közúti baleset megtörténtét az egyéb bizonyítékok is leigazolták. Az ezt követő történéseket a bíróságnak azonban mérlegeléssel kellett megállapítania. E körben nem tévedett, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott erre vonatkozó előadása összeegyeztethetetlen a szakértői anyaggal. A szakértők nyilatkoztak arra, hogy a 43. pontban rögzített sérülések esetében nem zárható ki, hogy a 4, 5, 11, 12, 13, 16, 22-25, 27, 28, 30, 34, 38-41 és a 43. pontban írt sérülések a közúti baleset során keletkeztek. Ellenben arra a következtetésre jutottak, hogy az arc nyálkahártyáján, a nyaki lágyrészekben való elváltozások, így a gerincoszlop környezetében észlelt lapszerű bevérvések valószínűsítik, hogy a zsinogelést megelőzően a nyak leszorítása, illetve a légutak befedése kézzel is megtörtént. A 2. pontban rögzített sérülésről pedig elmondták, hogy a szem területe védett helyen van, a felszíntől besüppedve, amely ütdéstől, eséstől az adott bevérvéssel nem tud megsérülni. A bal szemhéj vérbeszűrődését csak direkt erőbehatás okozhatta, abban nem lehet szerepe sem a balesetnek, sem a fulladásos halálnak, azt ökölütés hozta létre. A szakértők nyilatkoztak arra is, hogy a további igen nagyszámú, egymással párhuzamos, a test hossz tengely irányában mutató hosszú lefutású sérülésekből egyértelműen vonszolásra lehet következtetni, azok vergődés, rángatózás következtében nem jöhettek létre.

A szakértők a meghallgatásuk alkalmával arra is nyilatkoztak, hogy mely belső szervek rendellenes voltából tudták megállapítani szakértői eszközökkel, hogy egy legalább 15 perces elhúzódó folyamat történt a sértett halálhoz vezető közepes-nagy erejű fojtáson túl. Ha csak ezt a legalább 15 percig tartó elhúzódó agóniát vetítjük ki az eseményekre, ez már önmagában elegendő a különös kegyetlenség megállapításához, hiszen e kérdés vizsgálatakor a sértetti oldal sem hagyható figyelmen kívül. A körülményekből megállapíthatóan a sértett a legalább 15 percig elhúzódó bántalmazás alatt nem volt végig eszméletlen, tudatborult állapotban. A körmei alatt megtalált vádlotti DNS-ekről a szakértő megállapította, hogy kizárható, miszerint azok lágy érintés következtében kerülhettek oda. Ebből pedig az következik, hogy a sértett a bántalmazás során valamifajta védekezést fejtett ki. Kitisztultabb tudatállapotában észlelhette, hogy az elhagyott helyen külső segítségre nem számíthat, menekülésre a már meglévő sérülései és a további bántalmazása, szakaszos fojtogatása következtében esélye nincs. Mindezt a reményvesztett állapotot a hosszú agónia során nyilvánvalóan pszichésen is nagyon nehéz volt megélnie. Ezt a vádlottnak is szükségszerűen észlelnie kellett, így nem foghat helyt az a védelmi érvelés sem, hogy a vádlott tudata nem fogta át, hogy cselekményével a sértettnek az átlagost meghaladó testi és lelki szenvedését idézi elő. Adott magatartását a védelem hivatkozásával szemben nem lehet bizonytalanságra, tapasztalatlanságra visszavezetni.

A fentiekből következik, hogy a vádlotti vallomást a szakértők megállapításai többszörösen cáfolták, ezzel együtt saját magának is ellentmondó nyilatkozatokat tett.

Ahogy a törvényszék, úgy az ítéletábra sem látta szükségesnek a pszichiáter szakértő meghallgatását, ezért az erre irányuló indítványt elutasította. Nem talált ugyanis olyan lényeges hibát, mulasztást a szakértő részéről, amely a bizonyítás továbbvitelét indokolta volna. Kétségtelen, hogy a pszichiáter szakértő nem fűzött részletesebb indoklást a szakvéleményhez és az elsőfokú bíróság sem indokolta részletesebben, hogy a szakértői vélemény megállapításait miért látta a szakértők meghallgatása nélkül is elfogadhatónak, az azonban az iratokból megállapítható, hogy a kirendelő hatóság a vádlotti vallomásokat tartalmazó iratrészeket rendelkezésre bocsátotta.

A szakértői vizsgálat során a szakértő nem „elbeszélget” a vizsgált személlyel, nem „kihallgatja”, hanem ennél sokkal összetettebb, a módszertani levelekben lefektetett elveknek megfelelő munkát végez. A szakértő a vizsgálat során nem tárt fel olyan körülményt, amely arra utalt volna, hogy a vádlottnál a cselekmény elkövetésekor bármilyen tudatszűkült, tudatborult állapot állt volna fenn. Az ítélet tábla a bűncselekmény tárgyi és alanyi ismérveit vizsgálva egyetértett a szakértői vélemény megállapításaival. A bizonyítékokból összerakható cselekménysorban egyetlen olyan elem sem fedezhető fel, amely ellentmondana annak az ítéleti megállapításnak, hogy a vádlott részéről rendkívül végiggondolt, racionális magatartás véghezvitelére került sor. Ha csak a vádlott saját vallomását elemzi a bíróság, akkor sem fedezhető fel olyan elem, amely a szakértői vélemény megállapításait kétségessé tenné, ezáltal indokolná a pszichiáter szakértői meghallgatást.

A fentiek szerint a bizonyítékok okszerű, logikus mérlegelésével megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott. Egyetértve a fellebbviteli főügyészség indítványával az ítélet tábla az ítélet 2. oldal utolsó sorából mellőzi a „bizonyíthatóan” szót, ugyancsak mellőzi a 3. oldal 3. bekezdéséből azt a mondatot, hogy „a halálhoz vezető folyamat nagy valószínűséggel a zsinegelés következtében állt be”. Ezek a megállapítások, ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is utalt, a bizonyítékértékelés körébe tartoznak. Pontosította az ítélet tábla a tényállást a 3. oldal 3. bekezdésében akként, hogy az arc, felső szemhéjak duzzadtsága, a pontszerű bevérvések a tüdőben, a kötőhártya bevérvése elhúzódó fulladás, agónia során jöttek létre. Mellőzte a másodfokú bíróság az ítélet indokolásának 13. oldal 3. bekezdéséből azt a megállapítást is, hogy „amikor a vádlott számára nyilvánvalóvá vált, hogy a sértett él, fél óráig állt felette” valamint a 14. oldal 1. bekezdéséből azt a mondatot, hogy „amikor a vádlott észlelte, hogy a sértett a csomagtartóban magához tért, akkor egy félreeső helyre ment a gépkocsival, kitette a földre a sértettet, és mint egy fél órán keresztül nézte, ahogy rángatózik, a bekért híváslista szerint talán még telefonált is közben”.

Ezen megállapítások mellőzése azért volt szükséges, mert nem szerepelnek a tényállásban, annak ellent is mondanak, hiszen a bíróság által elfogadott bizonyítékokon alapuló tényállás szerint a vádlott legalább 15 percig bántalmazta, megszakításokkal kézzel fojtogatta a sértettet, mielőtt a zsineggel végül megfojtotta.

Ezekkel a korrekciókkal az elsőfokú bíróság ítélete teljes mértékig megalapozott, így a Be.593.§ /3/ bekezdése szerint alapját képezhetette a másodfokú bíróság határozatának.

Az elsőfokú bíróság a cselekmény elbírálásakor helyesen az elkövetéskor hatályos 1978.évi IV.tv-t alkalmazta. Ítéletében azonban nem adott számot arról, hogy az időbeli hatály kérdésében való döntését milyen szempontok szerint alakította ki. Az 1978.évi IV.tv. és a jelenleg hatályos Btk. 2.§-a szerint a cselekményt főszabályként az elkövetéskor hatályos törvény szerint kell elbírálni, kivéve, ha a cselekmény elbírálásakor hatályos új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, vagyis az új Btk. enyhébb elbírálást tesz lehetővé. Az 1978.évi IV.tv. és a 2012.évi C.tv. összevetéséből megállapítható, hogy ez utóbbi a szigorúbb szabályozás jegyében készült, mutatja ezt az is, hogy az emberölés minősített eseteit határozott tartamú szabadságvesztés esetén a törvény a korábbi 10-15 éves tételhatárhoz képest 10-20 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Ekként az ítélet tábla is úgy találta, hogy a főszabályként alkalmazandó 1978.évi IV.törvény szerint kell elbírálni a cselekményt, nincs lehetőség áttérni a jelenleg hatályos Btk-ra.

A tényállás alapján a törvényszék helytállóan vont következtetést a vádlott bűnösségére. Megfelel az anyagi jogi szabályoknak a cselekmény minősítése is. A fentiekben már írtak szerint az

emberölés az aljas indokból, illetve különös kegyetlenséggel elkövetésre tekintettel kétszeresen minősül.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket lényegében helyesen feltárta. A vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség elemzésekor azonban olyan megállapításokat is tett, amelyek nem állják meg a helyüket. Így az elkövetés brutális módjára e körben külön nem lehet hivatkozni, hisz az értékelést nyert a különös kegyetlenség, mint minősítő körülmény megállapításával. Alap nélküli az a hivatkozás is, hogy a vádlott a helyszínről távozva még integetett a két gyermeknek, valamint rájuk is mosolygott, hiszen mindezt a tényállás nem tartalmazza. Az a körülmény sem hozható fel a fokozottabb társadalomra veszélyesség egyik érveként, hogy a vádlott a cselekményt követően elment a gyermekéért az óvodába, majd családjá körében tartózkodott. Nem róható a terhére az a körülmény sem, hogy a gépkocsival kapcsolatosan a rendőrségen hamis tartalmú feljelentést, majd tanúként történő kihallgatása alkalmával hamis vallomást tett annak érdekében, hogy a cselekményt leplezze, a hatóságot félrevezesse. Nem köteles ugyanis senki önfeljelentésre. Az elsőfokú bíróság az indoklás szerint az ítélkezési gyakorlatra figyelemmel kisebb nyomatékkaal értékelte a vádlott beismerő vallomását. Annak az ítélőtábla sem tulajdonított nagy jelentőséget, de figyelemmel kell lenni, és ezáltal az elsőfokú bíróságnál nagyobb jelentőséget kell tulajdonítani annak a ténynek, hogy a vádlott beismerő vallomása nélkül az eseménysor több elemére, köztük a törvényszék által elfogadott, a cselekmény motívumára vonatkozó megállapítások sem lettek volna tehetők. A törvényszék amellet is érvelt, hogy miért nem vette figyelembe az időmúlást, mint enyhítő körülményt. Ahogy a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott rá, nem róható a vádlott terhére, hogy a cselekmény elkövetése után kifejtett magatartása a büntetőjogi felelősség elkerülésére irányult. A sértett megölésétől jelen eljárásig több, mint 15 év telt el, amely önmagában jelentős időmúlás, annak jelen ügyben azonban - osztva a fellebbviteli főügyészség indítványát - kisebb a nyomatéka tekintettel arra, hogy el nem évülő bűncselekményről van szó.

A legfontosabb jog védte érdek az emberi élet sérthetlenségének védelme, ezért az emberölés minősített esete a legnagyobb tárgyi súlyú bűncselekmények egyike. Emellet a bünteteskiszabásnak az elkövető társadalomra veszélyességéhez is igazodnia kell. Ennek során nem hagyható figyelmen kívül, hogy a sértett halálához vezető eseménysort egy teljesen mindennapi, bárkivel előfordulható közúti baleset indította el. A vádlott ezt követően nem úgy járt el, mint ahogy egy balesettel érintett személytől az adott helyzetben elvárható, hanem ehelyett a sértettet berakta a gépkocsi csomagtartójába, majd elhajtott a helyszínről. Elfogadva ezzel együtt is, hogy az elütést követően úgy vélte, hogy a sértett meghalt, ezért pánikba esett. A sértett azonban a későbbiekben életjelet adott a járműben. Ez volt az a második alkalom, amikor **a vádlott** kiléphetett volna az adott szituációból, meggyőződve, hogy a sértett él, meg kellett volna szűnnie a benne kialakult pánikhelyzetnek, mentőt kellett volna hívnia vagy bármilyen más módon segítséget nyújtania a sértettnek még akkor is, ha úgy ítélte meg, hogy a baleset okozásának számára hátrányos következményei lesznek. Ez a személyes érdek - elvárható esetben- nem lehet kiváltója a fiatal-felnőtt, balesetben megsérült, erősen zavart, kiszolgáltatott helyzetben lévő, komoly védekezés kifejtésére nem képes lány különös kegyetlenséggel történő megölésének. Ezeket a körülményeket értékelte az elsőfokú bíróság, a fellebbviteli főügyészség és az ítélőtábla is akként, hogy a büntetési célok eléréséhez a vádlott esetében határozott tartamú szabadságvesztés nem elégséges, az törvénysértően enyhe büntetés lenne, ezért az ítélőtábla a kiszabott szabadságvesztés büntetés mérséklésére a védelmi indítvány szerint nem látott lehetőséget. A törvényszék ítéletében nem zárta ki a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját pedig a lehető legrövidebb 30 évben határozta meg. A cselekmény jellege folytán a

kialakult bírói gyakorlat szerint a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása, annak leghosszabb tartamban való kiszabása ugyancsak indokolt volt a törvényszék részéről.

Ahogy már az ítéletábra rámutatott a bűncselekmény elkövetőjének nem lehet a terhére róni, hogy nem jelenti fel magát, próbál kibújni a felelősségre vonás alól, ez viszont azzal jár, hogy viselnie kell mindazt a költséget, amely annak folytán merült fel, hogy a nyomozóhatóság minden törvényben biztosított lehetséges bizonyítási cselekmény elvégzésével törekszik az elkövető személyének felderítésére. Ez történt jelen esetben is, az adott helyzetben a nyomozóhatóság az ügygel kapcsolatba hozható, látókörükbe került nagyszámú személytől DNS mintát vett, amelyet DNS szakértői vizsgálatnak vetettek alá. Nem mondható tehát, hogy a nyomozóhatóság szakszerűtlenül, szükségtelenül járt el, amikor e vizsgálatokat elrendelte, így semmilyen ok nem indokolja, hogy az ezzel felmerült költségeket ne a bűnösnek kimondott vádlott viselje.

Tekintve, hogy a további járulékos rendelkezések is törvényesek, az ítéletábra a törvényszék ítéletét a Be. 605.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk.92.§ /1/ és /2/ bekezdésén alapszik.

Győr, 2018. december 4.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
előadó bíró

Dr. Élő András sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Győri Törvényszék 2018. június hó 4. napján kelt B.389/2017/19. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2018. december 4.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke